

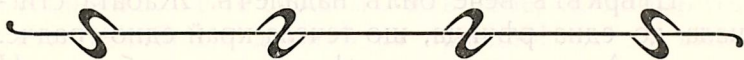
пжтя; и така, слѣдъ малко подскачане тя цамбурнала най-послѣ въ блатото.

— О, добрѣ дошла, пжтнице—кекерано! А дѣ изгубихте шапчицата си и зелената си дрешка! я запиталъ стариятъ присмѣхульникъ рачо — осмо-рacho ...

Жабата не искала и да го слуша. Заровила се въ тинята, да си отпочине ...

Дълго врѣме дългомустакатиятъ ракъ се смѣлъ подъ мустакъ на своята пжтница — съсѣдка жаба — кекерана ...

Г. Зеленогоровъ.

Орачъ дѣдо.

Рано въ зори съ трудъ залѣга

Колата си да пристѣга;

На тѣхъ дѣдо рало слага,

Воловци си сѣнни впрѣга.

На нивата той отива,

Ралото си да забива,

Съ потъ чело си да покрива,

Сѣме злато да зарива.

Че ще дойде топло лѣто,

Ще покрие врѣдъ полето

Съ ниви зато — позлатени,

Съ отборъ — класове засмѣни.

Тогасъ дѣдо ще си скокне,

Катъ младъ ергень ще подскокне,

Злато жито да прѣбира,

Въ хамбари да го нарива ...

Дѣдо Странлю.